

HELLO!

ปีที่ 14 ฉบับที่ 3 วันพุธที่สุดที่ 7 กุมภาพันธ์ 2562 ราคา 100 บาท

เยือน 'บ้านพิพิธภัณฑ์' บ้านหลังใหม่
พร้อมอพเดตเซ็ตติ้ง

เลรินคุณ คุณวงศ์

เผยแพร่คนพิเศษของ 6 หนุ่มไฮโซ ต้อนรับวันเล่นใหญ่

ณัฐศรีษฐ์ พูนทรัพย์มนี • เบนจ เบนจรงคกุล •
ปุณณ์ ชัยปานี • ประนัย พรประภา • พชร จิราธิวัฒน์
และภูษา เดชะະณรงค์

EXCLUSIVE

สัญญารักสาวบีก้าเก้นรุ่น 3
กับหวานใจชาวบรู๊ฟ

เงนริรา วรรถสกุลชัย
แตเนียล ดีน อิช่า-คาเลบิก

BURDAH
ISSN 16290961
100.-

ครั้งแรกกับการเปิด ‘บ้านพิพิธภัณฑ์’
เสรีเมคุณ คุณนาวังศ์

‘วันหนึ่งคนที่เป็นเจ้าของก็ย่อ渑ถูกหลังล้มไป
แต่งานศิลปะต่างหากที่ดำรงความสำคัญในตัวเอง’

‘คนเราแม้ต่างเพื่อพินธุ์กันแต่ก็สามารถเดินร่วมทางกันได้ หากมีเป้าหมายเดียวกัน เห็นวอนที่ทุกคนมาเยี่ยมชมบ้านพิพิธภัณฑ์ของพมได้ ถ้าคุณรักในงานศิลปะเห็นวอนพม’

คุณ jak และลูกสาวหึ้งสอง กับประดิษฐกรรมในสวน ด้านหน้าก่อนเข้าบ้าน พิพิธภัณฑ์ (ล่างขวา) ประดิษฐกรรมฝูงนก ต่างพันธุ์ที่คุณ jak ออกแบบให้เกาะกันเป็น ฝูงอยู่ด้านนอกอาคาร ใช้ เทคโนโลยีตัดโลหะเป็น รูปตัวนก ผลงานของ คุณจัตุรงค์ อินสว่าง

‘เคยคิดว่าตัวเองไม่มีไว้
สนใจหรือชอบศิลปะเลย
 เพราะหนักไปทางชอบ
 วันหนังสือมากกว่า แต่เมื่อ
 กลับจำกัดเวลาดูทุกประวัติ
 ของ อ.เห็น เวชกรในนิตยสาร
 พาเมืองไทยได้แม่นยำ’

คุณจกนัช อาร์มแซร์ Lazy '05 สีมัสตาร์ดออกแนวโดย Patricia Urquiola ด้านหลังคือโครงรับแขกที่มีชั้นวางของจัดวางໄออีเมตต่างๆ ที่บอกเล่าเรื่องราวชีวิตคุณจาก (บนขวา) ภาพวาดที่ประดับบนผนังสูง 8 เมตร ตรงกลางเป็นภาพ 'จิตดานุรัตน์' ผลงานของ คุณปัญญา วินิฉនสาร ข้ามมือเป็นภาพ 'วัดทุ่งไตรศรีเมือง' ของคุณปรีชา เกauthong บนเพดาน ประดิษฐกรรมไฟเบอร์กลาส 'สีชีวิตกับดงดายอรัส' คุณจกออกแนวเป็นน้ำวนแล้วมีสัตว์คือวัว แพะภูเขา และปลา เป็นปีนักษัตรของสมาชิกในบ้าน (ขวา) คุณจกขณะทำงานศิลปะที่ห้องเวิร์กช็อปส่วนตัว สำหรับทำงานศิลปะ ในนั้นบรรจบรวมงานศิลปะทั้งภาพถ่าย ฟิล์มสไลด์ ภาพพิมพ์แกะไม้ ภาพวาด และงานเขียนของเข้า ด้านหลังคือผลงานภาพถ่ายชื่อ 'องค์ประกอบแห่งพันธนาการ' ที่เคยนำไปจัดนิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกของตัวเอง

กามกลังการจราจรที่คับคั่งบนถนนลาดพร้าว ซึ่งกำลังก่อสร้างรถไฟฟ้าโนในเรลลารี่เหลืองอยู่นั้น หลังจากเข้าซอยลาดพร้าว 50 เลี้ยวขวาแยกที่สองแล้วตรงไปปุณสุดซอย จะเป็นที่ตั้งของ ‘บ้านพิพิธภัณฑ์’ สวรรค์คนรักศิลปะที่เพิ่งเสร็จสมบูรณ์เมื่อต้น พ.ศ. 2562 นี้เอง

อาคารสีขาวสไตล์โมเดิร์นสามชั้น หลังนี้ร่วงกับชั้นตัวอยู่ในอีกโลกหนึ่งที่หลบจากความรีบเร่งด้านนอก ด้วยบรรยากาศสงบเย็น มีลมเย็นๆ พัดจากคลองลาดพร้าวที่อยู่หลังบ้าน รวมถึงเจาไม้ร่มรื่นจากปีบตันใหญ่ที่ใช้กลินหอมอ่อนๆ จากดอกลีขาวที่รวมกันเป็นช่อสะพรั่งอยู่ตามปลายกิ่ง ก่อนปล่อยใจให้ลิดเพลินไปกับธรรมชาติคลายเมื่องที่คนเมืองหลงหาโดยการลืมผัสได้ไม่บ่อยนัก ก็ต้องสะดุกดากับ ‘ผู้งมงลงพันธุ์’ ที่ทำให้ยิ่งน่าใจกว่า ‘ถูกหลัง’ แน่นอน

กว่าจะเป็นเจ้าพ่ออีเวนต์

“เป็นงานศิลปะที่ใช้เทคนิคการตัดโลหะเป็นรูปปัตตวนก ผสมออกแบบแล้วไว้ขั้ตตรมงคล อินส์ว่างทำให้ สื่อความคิดว่าคนเราแม้ต่างฝ่ายพันธุ์กันแต่ก็เดินร่วมทางกันได้ หากมีเป้าหมายเดียวกันเหมือนที่ทุกคนมาเยี่ยมชมบ้านพิพิธภัณฑ์ของผมได้ ถ้าคุณรักในงานศิลปะเหมือนผม” คุณจาก-เสริมคุณคุณวงศ์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

บริษัท ซีเอ็มโอ จำกัด (มหาชน) ถือโอกาสบอกความหมายของผู้งมงลงเหล่านี้และต้อนรับเข้าสู่อาณาจักรโลกแห่งศิลปะของเขาย่างเป็นกันเอง

คุณจากพามาทางปีกห้ายของบ้านยังโถงรับแขกเพื่อทำความรู้จักด้วยตนเอง ลังเขเป่าน้อยเท็มต่างๆ บนหันหวานของทรงเก่า แต่ที่น่าสนใจไม่น้อยไปกว่ากันก็คือบวรดาเก้าอี้ในห้องนี้ที่ผสมผสานยุคต่างๆ สมกับที่เจ้าบ้านนิยามไว้ว่า “เป็นบทสนทนากับเฟอร์นิเจอร์ต่างสมัยกันครับ” คุณจากชวนนั่งสนทนากันในห้องนี้

“ผมเป็นลูกชายคนเล็กในบรรดาลูกชายทั้ง 5 คนของครอบครัว บ้านผมทำห้างเล็กๆ อยู่ที่ จ.นครสวรรค์ (ปัจจุบันคือห้างแฟรี่แลนด์) เข้ามาเรียนที่นี่มีปีมที่ ร.ร.บดินทรเดชา และจบบริษัทญาติคณานิเทศศาสตร์ จุฬาฯ” โดยไม่เคยล่าวรู้เลยว่าวิชาการถ่ายภาพ หนึ่งในหลักสูตรของคุณจะทำให้ชีวิตเขาเปลี่ยนไปบันจากนั้น จากที่เคยตั้งใจจะเลือกรีียนสาขานั้นสืบพิมพ์ เพราะช่วงที่เขามาเรียนกรุงเทพฯ มีการเคลื่อนไหวด้านการเมืองเยอะ เข้าสนับสนุนหนังสือด้านสังคมและอย่างเป็นมักหนังสือพิมพ์ แต่เมื่อได้ถ่ายภาพเจึงเปลี่ยนไปเรียนสาขาวิชาพยนต์แทน และผู้นอยากมีสตูดิโอถ่ายภาพของตัวเอง

ที่สุดคุณจากก็ได้เป็นซ่างภาพอาชีพสมใจตั้งแต่ยังเป็นนิสิต หลายคน ►

คุ้นเคยกับช่างภาพหนึ่งต์ พุดน้อย แต่งตัวเรียบร้อย ทว่า คุณไกล็ซดูรู้ดีว่าภายในได้มาดสุขุมลุ่มลึกนั้น คุณจะมีความบ้าบิ่นไม่น้อย “งานนั้นต้องถ่ายสะพานพระราม 7 ผู้พยายามหามุมที่จะถ่ายให้สวย เลยไปปีกปืนเส้าไฟที่บางกรวยขึ้นไปถ่ายสะพาน” เมื่อจะได้รับอนุญาตจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิตและมีช่างไฟฟ้าปีนตามไปด้วยเพื่อความปลอดภัย แต่ขณะที่อยู่บนเสาไฟทันสูงเพื่อถ่ายภาพ ไฟฟ้านกคูกะไม่เป็นใจ ตั้งเด้าส่งเมฆฟัน ทำหมื่นล้อลมยาตราไฟ ช่างไฟยกของขวาง ข้อปีกลับลงมาข้างล่าง เพราะไม่อยากเสียเงินเป็นตัวส่อฟ้า แม่ช่างไฟจะห่วงล้อมยังไงคุณจักกี้ยังขอตั้งหน้าเก็บภาพต่อไปอย่างถึงในเมืองกัน

ก่อนเรียนจบมีรุ่นพี่ชวนเปิดบริษัทรับทำป้ายิน ส.ค.ส. และได้อารี คุณจกรับหน้าที่คิดคอนเซปต์และถ่ายภาพ เขาร่วมหันด้วยการลงทุนด้านอุปกรณ์ถ่ายภาพซึ่งได้เงินจากคุณพ่อเป็นทุนตั้งต้นสร้างตัว คุณจกมีโอกาสถ่ายภาพเหตุการณ์สำคัญระดับชาติ ทั้งการสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี การถ่ายภาพใบราชวัตถุภายในพิธีภัณฑสถานแห่งชาติ พะนนคร และที่เจ้าตัวประทับใจที่สุดก็คือการได้รับเกียรติเป็น 1 ใน 7 ช่างภาพหลักถ่ายงานอย่างใกล้ชิดในงานพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติ 60 ปี ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 จากการ

ถ่ายภาพนิ่งคุณจกหันไปสนใจมัดดิ
วิชั้นทำงานเก็บเกี่ยงประสบการณ์ด้าน
มัดดิมีเดียว แล้ววันหนึ่งโอกาสลงม้าเงิน

คุณจากัดสินใจเปิดบริษัท ดิ อายส์ จำกัด ณ ปี พ.ศ. 2529 ในบริการผลิตสื่อ มัลติมีเดียและมัลติวิชันที่ เป็นสิ่งแปรไป ใหม่ และทันสมัยมาก ในช่วงนั้น ธุรกิจ ดำเนินไปด้วยดี เนื่องจากความต้องการของธุรกิจ ให้เข้า ถูกปรับเปลี่ยนไปตามกับแสงสีเสียง สำหรับการ จัดอีเวนต์และคอนเสิร์ต และเป็นที่มา ของบริษัท ชีคิมโอะ บริษัทขอรับแก่ในเชอร์ ที่ให้บริการงานด้านความคิดสร้างสรรค์ และบริหารการจัดงาน อีเวนต์ อย่างครบ วงจร ก่อนแล้วอื่น อันเป็นจุดขายที่ได้ดีเด่น ของบริษัท และสร้างชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับ ในแวดวงธุรกิจ นี่ คุณจอกได้รับการยกย่อง ว่า เป็นผู้บุรุษ ประสบความสำเร็จทางธุรกิจ เมื่อนำพาบริษัทเข้าสู่ ตลาดหลักทรัพย์ MAI เมื่อ พ.ศ. 2547 เป็นบริษัทขอรับแก่ในเชอร์ มากชน แห่งแรกได้สมใจ ตามมาตรฐานด้วยตำแหน่ง เจ้าพ่อขอรับแก่ในเชอร์ มือด้านๆ คนหนึ่ง ของอาชีวะ

บัญชีสมผ้างานศิลปะ

“เคย์คิดว่าตัวเองไม่มีความสามารถใจหรือ
ชอบศิลปะเลย เพราะหนักไปทางของ
อ่านหนังสือมากกว่า แต่พอก็คิดให้ได้ ผม
กลับจำภาพวาดพุทธประวัติของ อ.เหม
เวชกรในนิตยสารฟ้าเมืองไทย หรือ
รูปภาคของ อ.ช่วง มูลพินิจใน ►

‘รู้สักเห็นไปเก็บทุกเวทนาของ
ประตีมารรน เป็นเรงพลังให้พมตั้งไว
เก็บสະสมงานประตีมารรนไทย’

บรรยายกาศใน ‘ห้องไทย’ มีดูจัดแสดงหุ่นหลวงของ อ.กัทรชัย แสงดอกไม้ หุ่นละครเล็กฝีมือ อ.สัคร ยังเชี่ยวสุด (ใจหลุยส์) และหัวโขนจาก อ.รวินัย หิรัญมาศ รวมถึงหุ่นพมจากคณะหุ่นพมเนินแห่งเดียว บนพื้นโบราณสมัยรัชกาลที่ 4 มีเครื่องเคลื่อบสมัยอยุธยา และตู้พระผลงานเชียงรายโดยคุณแท้ บุนนาค (บันช้าย) คุณจากับภาคจิตกรรอมสันมั่นของ อ.จักรพันธุ์ ปimizeกฤต (ล่าง) ภาพใบใหญ่วัดเทวภัณฑ์ลายเส้นอ่อนหวานสีลับมุนจากแบบร่างของ อ.จักรพันธุ์ ปimizeกฤต และภาพวาดหัววิญญาณสีสันตัดกันบนเส้นทรงพลังจากแบบร่างของคุณวัลลัลวิศร์ สุดประเสริฐ และเชียนโดยคุณประเสริฐ คำสวัสดิ์ ส่วนภาพเล็กๆเป็นผลงานของ อ.จักรพันธุ์ เช่นกัน

นิตยสารวากุจุที่เคยเห็นสมัยเด็กได้แม่นยำ โดยไม่รู้ หรือกว่าวันหนึ่งผมจะได้มานับหรือพูดคุยกับศิลปินหรือ “ได้เก็บผลงานของท่าน” นี่คือความผูกพันฝังใจให้เจ้าตัว คิดว่าทำให้เขาเทใจให้กับงานศิลปะมากกว่าการสะสม หัตถกรรมหรือเรื่องเวลาภาราคาแพง

ความเป็นนักอ่านนำพาเขามาสู่โลกศิลปะอย่างไม่รู้ตัว “ผมไปชมมิวเซียมนิ่งในต่างประเทศ แล้วนิยบหนังสือของประดิษฐ์ท่านหนึ่งมา ดังใจซึ้งเป็นของที่จะลึกซึ้งมาแต่ต่อกัน” ใจที่รักงานศิลปะมีประดิษฐ์รวมขนาดเล็กให้ด้วย” นั่นจุดประกายให้คุณจากหัวมานสนใจนี้และค่อยๆ ซื้อเก็บเรื่อยมา อีกครั้งที่ชีวิตเข้าใกล้ศิลปะที่ชอบซื้อขายภูมิภาคของ ของ อ.อนันต์ ปรานินท์ เป็นของขวัญวันเกิดให้ตัวเอง ความสนใจในศิลปะของเขานิตยสารวากุจุ

“ผมซื้อบ้านสีศิลปะรัชกาลที่ 9 ปักสีทองมา เล่มแรกรวมผลงานของศิลปิน อีกเล่มเป็นครอบครัวนี้” คุณจайл่าร่ายขอศิลปินในเล่มครอบครัวนี้ เพื่อไปเปิดหาที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์ ในสมุดหน้าเหลือง จากนั้นก็ติดต่อไปเพื่อแนะนำตัวและขอไปชมผลงานของศิลปิน “ผมพาดริม กับยายไปด้วย ลูกสาวพัฒนาสองคนเลยรู้จักศิลปินเยอะ ได้คุยกับศิลปินและได้เห็นผลงานมากตั้งแต่เด็กๆ” นั่นคือวิธีการพาตัวเองเข้าหาศิลปะในสติ๊กของเข้า

แล้วสิ่งที่พบก็เป็นเหตุให้คุณจайл่ารู้สึกสะเทือนใจขึ้นมา ไม่น้อย เมื่อการตระเงินทำงานศิลปะพาเข้าไปยังมหาวิทยาลัยศิลปกรทั่วไทยเขตตัวพระ กรุงเทพฯ และพระราชวังสนามจันทร์ จนครปฐม “หลายครั้งที่ผมไปเห็นประดิษฐ์รวมของนักศึกษาหัวขาดแขนหัก ถูกยิ่ง ระหว่างกระบวนการพหุปัจจัยที่มีต่อคน คิดว่าคงเป็นชีวิตที่สร้างขึ้น พอส่งอาจารย์เสร็จก็ไม่รู้จะเอาไปไว้ไหน เป็นที่เมื่อนอนดู มองรู้สึกเหมือนตัวเองไปเห็นทุกๆ เวลา ของประดิษฐ์รวม น่าเศร้าใจมากนักวันนี้ นั่นเป็นแรงพลังให้ผมตั้งใจเก็บสะสมงานประดิษฐ์รวมไทย”

เป็นเวลาว่ามทศวรรษที่คุณจайл่ารู้ความรักในศิลปะ และแรงศรัทธามุ่งมั่นเก็บสะสมงานศิลปะเรื่อยมา เมื่อ พ.ศ. 2547 คุณจากอ่ตั้งญี่ปุ่นยังประดิษฐ์รวมกรุงเทพฯ เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้และส่งเสริมศิลปะด้านประดิษฐ์รวม ณ ซอยนวลดจันทร์ บันเน็คที่ 12 ໄ่ ปัจจุบันมีเก็บกว่า 200 ชิ้น “นอกจากถูกลากภาระหนักที่ไม่สามารถรับผิดชอบแล้ว ผมใช้เงินซื้อประดิษฐ์รวมหมัดเลย ไม่เคยดึงบัวไว้ แต่ก็ไม่ได้ซื้อจนเป็นหนี้เป็นสินนะ โชคดีที่ผมได้รับความกรุณาจากศิลปินเพื่อในเจตนา湿润ที่มุ่งมั่นของผม”

กำเนิด ‘บ้านพิพิธภัณฑ์’

“หลาຍคนพูดว่าหากทำพิพิธภัณฑ์ แต่ผมเป็นคน

หนึ่งที่พูดแล้วทำเลย เป็นคนแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร” คุณจайлาระบุ “ห้องไทย” ที่อยู่ข้างห้องนอน น่าจะมีตู้จัดแสดงหุ่นหลวง หุ่นละหมาด และหัวใจงานฝีมือชั้นครูจากหุ่นจำลองแล้ว ยังมีภาพวาดลายเส้นไทย และของโบราณอีกด้วยเช่น

“ผมไปเห็นบ้านของ Sir John Soane’s Museum ที่ลอนדון เป็นบ้านโบราณที่สร้างมากว่า 150 ปีแล้ว เข้าเป็นสถาปัตยกรรมอังกฤษที่เคยออกแบบรัฐสภา และทำพิพิธภัณฑ์บ้านเดียวให้เป็นสมบัติของชาติ ผมไปชมบ้านมิวเซียมนิ่มมาหลายครั้ง พาลูกๆ ไปด้วย ชอบความเป็นบ้าน สัมผัสได้ถึงความมีชีวิตที่แตกต่างจากการชุมชนศิลปะในแกลลารี เพราะก้าวแรกที่เดินเข้าบ้านก็เห็นถึงชีวิตของ英雄จอมทัพ โชน ได้เห็นของสะสมของเข้า ผมเลยได้แรงบันดาลใจว่านี่แหล่งศิลป์ การเก็บกักชิ้นงานศิลปะที่ผสมผสานต่อไป ยังเจเนอเรชันต่อๆ ไป ที่สำคัญการที่เก็บสะสมงานศิลปะในบ้านที่เราเองได้อยู่อาศัยด้วย ทำให้ได้ชื่นชมและอยู่กับสิ่งที่รัก นั่นคือความสุขที่สุด แล้วยังแบ่งปันให้คนอื่นได้มาร่วมชื่นชมด้วย”

เมื่อคุณจайлาระบุในราบรื่นรักษาดูแลงานศิลปะที่ด้วยความสามารถสูง เขาจึงเริ่มออกแบบบ้านที่ “ผมคิดไว้ล่วงหน้าในใจว่าแต่ละมุมจะหน้าตาอย่างไร แล้วก็ร่างแบบออกแบบ ลงในรายละเอียดต่างๆ คาดเป็นหลายร้อยแผ่นเลยครับ” คุณจайлาระบุ “ไอเดียในกระดาษให้บริษัท องค์การ ไอเดีย ดูแลออกแบบงานตกแต่งภายในได้สามฝั่งของเข้าให้กลายเป็นจริงขึ้นมา

“สำหรับผมศิลปะมีความสำคัญมาก ไม่ว่ารัตนเวلا จะผ่านไปนานแค่ไหน ยังเป็นเครื่องแสดงอารยธรรม ของคนในยุคหนึ่น ประเทศไทยนั้น ผมถึงมีปณิธานส่วนตัวที่อยากให้คนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเหล่านี้ หันมาช่วยกันปลูกฝังรสนิยมทางศิลปินให้เกิดขึ้นในสังคมไทย อย่างให้สนับสนุนศิลปินเพื่อจะได้สร้างสรรค์งานศิลปะ กันต่อไป งานศิลปะที่ผมเก็บสะสมไว้ เมื่ออยู่ในบ้านพิพิธภัณฑ์ วันนี้ผมไม่รู้อยู่กูกองต่อไปยังลูกๆ ผมกระตั้งวันที่ลูกคงไม่ได้อยู่บ้านlongแล้ว บ้านหลังนี้ยังเปิดให้ผู้คนเข้าเยี่ยมชมได้ต่อไป อย่างน้อยการที่ผมเก็บรวบรวมงานศิลปะไว้ในที่เดียวกันในช่วงเวลาหนึ่ง น่าจะเป็นประโยชน์ให้คนอื่นได้ชื่นชมคุณค่าของชิ้นงานนั้นๆ วันหนึ่งคนที่เป็นเจ้าของย้อมถูกหลงลืมไป แต่ผลงานศิลปะเหล่านั้นต่างหากที่ยังคงความสำคัญในตัวเอง”

ลูกไม้ได้ต้น

“ได้ยินคุณจайлาระบุถึงลูกสาวอยู่หลายครั้ง เมื่อได้เจอด้วย สองสาวทายาทบ้านพิพิธภัณฑ์ จึงถึงการมีส่วน ▶

‘ปล่อยให้คุณพ่อได้ทำ
ในสิ่งที่เข้าอย่างทำ นั่นคือ^ก
การให้ความร่วมมือที่สุด
แล้วค่ะ’
คุณวาย

‘เหมือนที่เขานับลับบุนและ
ส่งเสริมให้เราสองคนได้
ทำในสิ่งที่ชอบ และไม่เคย
บังคับให้ต้องชอบในสิ่งที่
เขารักค่ะ เพราะคุณพ่อเป็น
วิธีที่แนบเนียนกว่าบัน’

คุณدرีม

ลูกสาวทั้งสองของคุณจาก คุณครีม
ลูกสาวคนโต (ยิน) กับคุณวาย ลูกสาว
คนเล็ก (นั่ง) ลัดจากห้องนอนของ
คุณครีมเป็นห้องทำงานส่วนตัว
ที่เป็นทั้งห้องนั่งเล่นและห้องรับแขก
ส่วนตัวของเธอ ซึ่งเก่าตระห่ำเป็นส่วนหนึ่ง
ของห้องน้ำ (บันช้าย) ทุกภาคบูรณ์
ในห้องนอนคุณครีมเป็นผลงานภาพวาด
ของ อ.จักรพันธุ์ โปษยกฤต ส่วนตู้ไม้
ที่ดังอยู่ข้างในเป็นทับทิมเสื้อคาดดำเน
ผลงานของ อ.จักรพันธุ์ โปษยกฤต
ที่จากทองคำ

‘จีบกามตัวเองว่าถ้าต้องทำ
เพื่อใครสักคนขนาดนั้น
เขากันนั้นต้องมีค่ามากพอ
ที่เราจะจีบเกินกึ่ง
ความพยายามของเขากลายเป็นความเข้าใจในภาวะ
ที่เขาเพรชญอยู่’

ว่ามในฝันในใหญ่องคุณพ่อ คุณดรีม-เหมือนฝัน สิริภรณ์ คุณวงศ์ ลูกสาวคนโต หันไป庶淑กับคุณยาย วัดฝัน คุณวงศ์ ส่งมอบหน้าที่ตอบคำถามให้ น้องสาว “ให้คุณพ่อได้ทำในสิ่งที่เขายากทำ นั่นคือ ความร่วมมือที่สุดแล้วค่ะ” หันทีน่องพูดจบ คนพี่ก พยักหน้ารับ “เหมือนที่เขานับสนุนและส่งเสริมให้เรา สองคนได้ทำในสิ่งที่ชอบ และไม่เคยบังคับให้ต้องชอบ ในสิ่งที่เขารักค่ะ เพราะคุณพ่อหวังที่แนบเนียงกว่านั้น”

คุณดรีมสาวสดใสมีลักษณะแก้ม ที่สูงย่างไรก็ไม่ อย่างเช่นว่าเธออายุ 30 ปีแล้ว ความที่เป็นลูกคนใดก็ เลยก็ได้ติดอยู่ห้อยตามคุณจากไปบ้านคิดปินมาตั้งแต่ เด็ก “เดร์มในเด็กสมองแต่เด็กเลยค่ะ (หัวเราะ) เดย์ม คุณงามว่ารู้สึกยังไงที่ชื่อด้วยเจ้าของเรามีพ่อแม่ชุดเดียว เลย ไม่รู้ว่าลูกบ้านอื่นเขาจะรู้สึกยังไง มีบ้างคงไม่ต่างๆ ลึก น้อยกว่า ไปเมืองนอกที่ไร ทำไม่รามไม่ได้ไปสถานที่อน ขอนเมืองนั่นเลย อยู่แต่ในวิชัยตลอดเวลา”

คุณชาย น้องสาวที่อ่อนกว่าพี่สาว 5 ปี ขอ สนับสนุนว่า “แอลาร์มสุนกับกิจกรรมที่คุณพ่อชวนทำ การไปบ้านคิดปิน แม้เราไปในฐานะคนแปลกหน้าที่ ขอพูดคุยและชมผลงาน แต่ความเป็นเด็กเราไม่รู้ หรอกว่าแต่ละท่านเข้อเลียงเกรียงไกรขนาดไหน เพราะท่านเองก็ไม่ได้วางตัวเป็นผู้อิงให้ แต่เป็น ผู้ใหญ่ใจดี อย่างลุงหวน (คุณภรรยา ด้านนี้) ก็เป็น คุณลุงใจดีซึ่งช่วยกันขันน้ำและนีมูกแปลกๆ มา เด่นกับเด็กอย่างเรา”

มาตรฐานอีกที่ว่าคิดปะได้ชึ้นและเป็นส่วนหนึ่ง ก เมื่อตอนที่ห้างคุ้ดสินใจไปเยี่ยมต่อต่างประเทศ คุณดรีมจบปริญญาตรีสาขาประวัติศาสตร์คิดปะ

(ข้าง) คุณจักกับคุณจีบในงาน แต่งงานที่จัดขึ้น ณ ศูนย์ ประดิษฐ์มกรุ่งเทพฯ ซึ่งทั้งคู่ รอมานานเกิน ๕ ปี (ล่าง) ทริป พรีชั้นนีสูนที่ห้างคุ้ดไปเที่ยว ฝรั่งเศสกับสวิตเซอร์แลนด์ด้วย กัน เป็นอีกทริปแห่งความทรงจำ ที่ประทับใจ

คุณจกเรียกงานพื้นที่แสดงงานศิลปะบริเวณโถงบันไดวนนี้ว่า 'ผนังพรอร์เกรด แกลเลอรี' มีผลงานจิตกรรมและประติมากรรมของศิลปินทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ (ข้าง) ด้านหลังของคุณจกคือภาพวาดคุณสุวรรณ สุคนธา โดย อ.จักรพันธ์ ไปรษณีย์ ที่คุณจกยกให้เป็นมาสเตอร์พีชของบ้านนี้ ภาพวาดดัดแปลงห้างซ้ายในกรอบทรงปีนเป็นภาพวดบนรูปบุรุษคุณจกวดบันกระดาษหลังเตา อันเป็นเทคนิคที่ช่วยให้ภาพไม่เสียหาย เขียนโดยศิลปินชื่อวิสาลี (ภาพนี้) นอกจากนี้มีผลงานของคุณสมโภชน์ อุปอินทร์ คุณศักดิ์สุวัฒน์ วิเศษมนี คุณเกริกบุรุษ ยมนาค คุณฤทธาดา ภาคตสุนทร และ Myrtle Tibayrenc ชาวฝรั่งเศสที่เขียนงานเรืองช่วล เป็นต้น

มหาวิทยาลัยวิจิทัศน์ ต่อตัวยปริญญาโท สาขาวิหาร
จัดการทศศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่สอนวิชา ประสมการณ์
ใหม่ที่ช่วยคลี่คลายมุมมองในโลกศิลปะให้คุณครีมเก็บเกี่ยวเป็น
วัตถุดิบของตัวเองได้ถูกนำมาประยุกต์ใช้เมื่อคุณจากมองหมาย
ให้เออดูแล อิมจิเนีย สวนสนุกปลูกจินตนาการแบบดิจิตอล
อินเตอร์แอ็กทิฟที่ติด เอ็มเพรี่ยม "ตอนแรกที่เข้ามาทำงานกับ
ชัฟเฟอร์มาก เพาะภาระเป็นผู้ช่วยหัวหน้าระดับสูงขององค์กร มี
พนักงานอาชญากรก่อเรื่องบนนึง เป็นการทำงานที่ห่างไกลจาก
การทำงานจริงที่เดิมของ แต่คุณพ่อคุณมาร์พูดและเราก็เป็นเยส
เกิร์ล อิม" ไม่ค่อยปฏิเสธโอกาสที่ควรจะมีนี่ให้มา เพราะทุกสิ่ง
ร้อยเรียงให้ครีมเป็นตัวเองในทุกวันนี้ คุณพ่อไม่เคยบังคับหรือ
กดกันที่ แต่เขาโน้มน้าวอย่างรุนแรงจนเราสนใจไปเอง"

คุณจกที่นั่งฟังพี่สาวเล่าอยู่นาน ได้ยินแล้วขอเงื่อนมือแสดง
ความเห็นบ้างว่า "การที่คุณพ่อเลี้ยงเราแบบให้สระว่างทำให้เราไม่
เคยต้องการหรือคิดจะแหกกฎ เพราะบ้านเราไม่เคยมีกรอบ
ด้วยตัวอยู่แล้ว ถ้าเรามีกรอบที่ดีพอ คุณพ่อจะรับฟัง อีกส่วน
อาจเพราะอย่างทำงานตั้งแต่อายุ 14 ทุกปีเดือนก็ขอไปฝึกงาน
ตามบริษัทต่างๆ ที่ญี่ปุ่นรุนแรงให้เข้าไปเรียนลึกลง หนึ่งในมือคือ
บริษัท ดีมบอร์ช ที่เข้าไปฝึกงานอยู่ที่สุด ทำให้ไว้ได้ เพราะ
อายุชอบในศาสตร์นี้ แล้วการได้กลับบ้านเที่ยวก็ทำให้ไม่รู้สึก
ว่าเราต้องไปเที่ยบบ้านเพื่อแสดงออกว่าตนโตเป็นผู้ใหญ่เพื่อ
เรียกวังความสนใจ ในเมื่อเรามีหน้าที่อื่นที่ต้องรับผิดชอบ แม้ว่า
จริงๆ แล้วสิ่งที่ทำให้รู้สึกใจริงๆ คือตอนขับรถไปหาอะไรกันที่
ผู้ดีแลนด์ เพราะเกิดหัวดอนเที่ยวนี้"

จากการค้นพบความชอบของตัวเองแต่เด็กทำให้คุณจก
สนใจไปศึกษาต่อด้าน Theatre Arts ตอนปริญญาตรีและต่อ
ปริญญาโท Musical Theatre จากมหาวิทยาลัยโกลด์สมิทส์ที่
อังกฤษ ปัจจุบันทำงานในบริษัท ดีมบอร์ช แอคติ้ง สตูดิโอ "พอก
ติดขึ้น หายเรียนรู้ว่าทุกคนความรู้ 'ผ่านสำรอง' ตอนเด็กอย่างเคย

อย่างเป็นนักแสดงได้ยืนแกะหน้าก้มโถงรับเสียงปรบมือจากผู้ชม
แต่พอติดขึ้นเก็บบ่า ถ้าเราอยู่เบื้องหลัง จะอยู่ดีในละครบเท่ากับ
เรื่อง ซึ่งอาจยืนดีอยู่เบื้องหลังมากกว่า เพราะนั่นคือโอกาสที่ได้
ทำในสิ่งที่รักมากขึ้น และประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่า
ไม่ใช่ว่าใครเก่งกว่าใคร แต่โอกาสและจังหวะชีวิตต่างหากที่
สำคัญ อย่างก้าวข้ามความกลัวของตัวเองด้วยเดลิน (หัวเราะ)
เรียนรู้ว่าทุกอย่างต้องลงมือทำก่อนเพื่อที่จะได้รู้ว่าต้องปรับแก้ตรง
ไหน แต่ถ้ามัววากลัวเราจะไม่กล้าทำอะไรเลย และเมื่อเราได้ทำ
มากขึ้น ความมั่นใจก็จะตามมา หลักประจำใจอย่างคือ 'ไม่มี
อะไรฝิดกับการทำที่เราไม่รู้ ตราบใดที่เราหยาคำตอบ'"

"คุณพ่อบอกเราสองคนเสมอว่า 'เลี้ยงตัวเองได้ มี
สัมมาชีพ และได้ทำงานที่รัก' เขาอาจไม่มีสมบัติ
เป็นมรดกตกทอดไว้ให้ลูก แต่เขาให้ความรู้
และให้โอกาสเพื่อให้เราตั้งตัวได้ อย่างเดิมทำ
อิมจิเนีย ในอนาคตคุณพ่อ ก็จะส่งเสริมให้เดิมมี
หุ้นในบริษัท ส่วนของอาชญาคิงสนับสนุนให้ได้
เปิดบริษัทเกี่ยวกับลับครัว แต่ก่อนจะถึงจุดนั้นเรา
ต้องทำให้เต็มที่ให้คนอื่นเห็นด้วยกับเราเพื่อให้มี
ตัวตนเป็นที่รู้จัก เพื่อเป็นตัวมือในการทำสิ่งที่
ตอบแทนลังคมเหมือนอย่างที่คุณพ่อได้รับความ
กรุณาจากศิลปินทั้งหลาย"

"บ้านเราไม่มีวันครอบครัวที่ระบุเป็นทางการ แต่
เมื่อไหร่ที่ใครว่าก็จะชวนกันข้าว" คุณเดิมเล่า
ถึงธรรมเนียมปฏิบัติของบ้าน "กินด้กันกินข้าว
แล้วก็ไปต่อร้านกาแฟ คุยกันอพเดตชีวิตของ
แต่ละคน เพราะวันธรรมดายังคงต่างคนต่างมีภารกิจ
ที่ต้องทำ การได้กินข้าวเจอกันคุยกันเป็นความลี้ล้ำ
ให้กับครอบครัวเรา แต่ห้ามนัดดินเนอร์
เด็ดขาด" คุณจกทิ้งท้ายชวนให้สังสัยก่อน ►

ประติมากรรมคนคู่ 'โอลิมนาร์' ของ
อ.เชียน อัมศิริ ประติมากรคนแรกที่ได้
รางวัลเหรียญทองประเภทประติมากรรม
การแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ ๑
พ.ศ. ๒๔๙๒ และเป็นศิลปินที่มีผลงาน
ชนะการแสดงศิลปกรรมแห่งชาติอีก
หลายชิ้น รวมถึงเป็นผู้บุกเบิกแนวทาง
การปั้นสมัยใหม่ของไทย

‘พม เชوبคุณเชปต์นี้กี่พูหัญงรักกี่จะดูแลตัวเอง เพราะคนเราถ้าดูแลตัวเองไม่เป็นก็คงดูแลคนอื่นไม่ได้’

บริเวณชั้น 3 ของบ้านพิพิธภัณฑ์เป็นพื้นที่ส่วนตัวของคุณจกับคุณจีน ในภาพเป็นมุมนั่งเล่นที่ห้องครัวซึ่งภายในติดต่อทางงานประดิษฐ์ ตกแต่งด้วยงานประดิษฐ์สำเร็จ ชื่อ ‘เติบโต’ ผลงานของคุณนันทิวรรธน์ จันทน์จะเดลิน มีอิฐประดู่ที่คุณจกออกแบบเองออกแบบออกไป ด้านนอกเป็น ‘สวน อ.เขียน’ ที่มีประดิษฐ์ของ อ.เขียน ยิ่มศิริ ประดับอยู่ ไว้จัดกิจกรรม เช่นการเข้าให้ต้นปีที่ยืนต้นสูง (ขวา) คุณจกยิ่มรื่นกับคุณจีวิต ‘ความร่มเย็น’ ที่เข้าตามหา

เฉลยว่า “ เพราะคุณพ่อเป็นคนพัฒนาสันติ แจ็กกี้ที่ฟช่าง 9 โนบลีน 4 โนบลีนเท่านั้น ถ้าไปเที่ยวด้วยกัน ตกลงเป็นที่รู้กันว่าต้องมองหาร้านน้ำชาให้เข้าใจง่ายๆ กินข้าว ไม่วันจะไม่ให้หิวแล้วของ เนื่องจากต้องดูหมุนที่ชอบให้อร่อยง่ายปอกเปลือกส้มๆ มาการอง กวนในลาดดังแห้ง หรือหาซื้อสูตรต้มโอรือให้เข้า ” (ยิ่ม)

“ คุณพ่อเป็นคนสวีต ชอบเขียนการ์ต์ให้ ตอนเด็กๆ ก็เคยเปาปูนให้ครีม แล้วการพาลูกเข้าบ้านของเขาก็คือการนั่งผ้าลูกอุยในมุมมีดจากว่าลูกจะหลับแล้ว ถึงกับลับออกไป คุณพ่อเคยจัดตารางอ่านหนังสือให้เพื่ออย่างก่อนวัยความสามารถให้ลูกสาวที่ไม่ค่อยอุรุแกในช่วงย่างรุ่มริม ” (หัวเราะ)

ตามหาความ ‘ร่มเย็น’ ของชีวิต

เมื่อเพื่อนก้าวของคุณจี-พูห์ เกษษศักดิ์ ชวนเชื้อไป กินข้าว และหนึ่นในนั้นมีคุณจากผู้เป็นเจ้านายเพื่อนร่วมอยู่ด้วย การพบกันครั้งแรกไม่ได้มีอะไรพิเศษ เพราะคุณจากขอตัวกลับก่อนเนื่องจากลูกสาวลับจากอังกฤษ แล้วว่า เย็นวันนั้นเข้าเพื่อนกิจกรรมบานอกคุณจีนบ่าเจ้านายอย่างขอเดี่ยงน้ำชาเพื่อขอโทษที่เสียหายที่ไม่ได้คุยกับครอบครัว

“ ตอนนั้นผมแห่งกับต้องการรายแล้ว วัตถุประสงค์ใน การนัดพบครั้งนั้นเพราต้องการหาหูรือตใหม่ ผมดูจาก อาการอาจมีที่อายุยืน คุณพ่อผอมลง 90 กว่า ปีนี้คุณแม่ผอมลง 92 คือครอบครัวผอมค่อนข้างอายุยืน ผมเลยอนุમานว่า ตัวเองก็จะเป็นเช่นนั้น ตอนนั้นผมอายุ 50 นิดๆ พอดี แล้วเลยตัดสินใจว่าชีวิตที่เหลือไม่อยากอยู่คนเดียว ”

“ สเป๊กผู้หัญจิ่งที่ผมมองหาคือคนที่อยู่ด้วยแล้วร่วมเย็น ” นิยามสันๆ แต่ตีความยาก ต้องให้เข้าตัวอธิบายต่อ “ ความร่มเย็นของผมคือความสนับสนุนในการใช้ชีวิตที่ร่วมกันอยู่ด้วยแล้วสนับสนุนกันรู้เรื่อง และมีรสนิยมไปในแนวเดียวกัน ใจมันยังจินตนาการถึงสถานะหนึ่งที่อุ้มค่าเมือง เป็นๆ เย็นๆ แต่เนื่องคือการโนนิ่ง ”

“ พอดีรู้จักกันมากขึ้นผมรู้ว่าเข้าเป็นคนเสียงແบบ ” (ยิ่ม)

เข้าตรงไปตรงมา ออกแนวแม่นๆ คบง่าย เป็นคนง่ายๆ มีอะไรรู้ด้วยกันได้ เลยคิดว่าเราน่าจะอยู่ด้วยกันได้ และสิ่งที่ผมประทับใจมาก เขาพูดว่า ‘เราจะแก่ไปด้วยกัน และเข้าใจกันให้ได้เหมือนครอบครัวต่อๆ กัน’ ซึ่งเป็นนางเอกที่ผมชอบมาก ผมชอบตอนเชปต์นี้ที่ผู้หัญจิ่งรักที่จะดูแลตัวเอง เพราะคนเราถ้าดูแลตัวเองไม่เป็นก็คงดูแลคนอื่นไม่ได้ ”

ลีลาการจีบสาวในวัยที่ผ่านมาเครื่องชีวิตแล้ว คุณจีนไม่รีบเสนอตัวของจดหมายนี้ให้คุณจีนที่บ้านหลังนี้ในสัปดาห์ถัดมา แม้จะเคลียร์ว่าเขามาได้เป็นเกย์อย่างที่คิดไว้ แต่เขาก็ตัดใจฯ และเงงใจแต่เมื่อเป็นเจ้าชายเพื่อน เธอจึงน้อมรับน้ำใจนั้นไว้ จากนั้นทั้งคู่ก็ค่อยๆ ทำความรู้จักตัวตนกันและกันมากขึ้น และในการเดตครั้งหนึ่ง คุณจีก็อยู่ปากช่วงไปปั่นงานศิลปะตอน 3 ทุ่มที่ศูนย์ประดิษฐ์ฯ ของตัวเอง นอกจากเป็นการขอรีไฟร์สแล้ว ยังได้รู้ว่าสนใจส่วนตัวว่าคุณจีสนใจในศิลปะหรือเปล่า “ เพราะถ้าจะอยู่ด้วยกันคงต้องมีรสนิยมไปในทางเดียวกัน ” เขากล่าวอย่างนั้น

ระหว่างที่คบหากัน คุณจกชัดเจนในความสัมพันธ์มาก ตลอด จะเห็นได้จากสโลแกน in relationship ในแฟลชบุ๊กที่เขาเลือกว่าเป็นการให้เกียรติคุณจี “ หลายคนอาจไม่ทราบว่าผมหมายถึง การไปให้หน้าให้ด้วยกันอาจทำให้เข้าถูกมองไม่ได้ ” ดูเหมือนใจฟีลลิ่งตัวชีวิตจะเข้ากันได้ แต่ก็ยังให้เวลาทำความพร้อมในการเริ่มนั่งชีวิตคู่คั่งใหม่อุ่นๆ อกกัน 5 ปี ด้วยคุณจกตั้งใจจัดการเรื่องสิ่งแวดล้อมรักกัน อดีตภรรยาให้เรียบร้อยเดียวกัน แต่ในทางปฏิบัติแล้วเขากลับทำได้ยากกว่ากำหนดที่วางแผนไว้ในใจ

“ บางครั้งจีบสนว่าต้องรอเขาใหม่ ด้านหนึ่งเขาเป็นคนเชื่อสัตย์และยึดมั่นความคิดตัวเองในสิ่งที่ตั้งใจไว้ แต่ในแง่ความสัมพันธ์กับเรา เขายังไม่มีคำตอบที่แน่นอนให้ได้ว่าอีกนานเท่าไหร่ ก่อนหน้านี้เข้าด้วยกันแล้ววางแผนไว้ว่าจะเคลียร์ตัวเองให้จบภายใน 2-3 ปี ซึ่งจีก็โกรธ แต่ก็ยังกำหนดนริจิว่า เขายังทำไม่ได้อย่างที่ตั้งใจไว้ จะนั่งเขาเลยกันไม่รับปากในสิ่งที่ไม่นั่นใจเด็ดขาด ”

“ ส่วนตัวผมสิ่งที่คิดแล้วตั้งใจไว้ก็ต้องทำตามนั้น แต่พอทำไม่ได้ ผมก็ไม่กล้ารับปากอีก ได้แต่บอกเขาว่า ถ้าผมเคลียร์จบเมื่อไหร่ ผมจะมาทำทุกอย่างให้เรียบร้อย ” นั่นคือคำมั่นสัญญาของคุณจีบให้ในห้องเวลาอีก

คุณจีบหันไปสอบถามคุณจากก่อนแล้วต่อว่า “ สุดท้ายจีบถูกต้องว่าถ้าต้องทำเพื่อครั้งคนหนาด้วย เขายังนั้นต้องมีค่ามากพอที่เราจะจ่าย จีบเห็นถึงความพยายามของเขาก็กล้ายเป็นความเข้าใจในภาวะที่เขาเผชิญอยู่ แล้วถ้าคิดให้ดีสิ่งที่เข้าตัวใจทำอยู่ก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทำ ”

ความเข้าใจและความเดียวกันของคุณจีบ ในวันที่เขากล่าวตัวเองจบสิ้น จึงได้ชูมือเรียบเรียงทำเรื่อรีไฟร์สอยู่น่านหลาภัยเดือนเพื่อคุ้มครองดูแลแต่งงานกลางคอนเสิร์ต บีกามาเน่เท่นที่เข้าใหญ่ จากนั้นจึงเป็นงานวิวาห์สุดเกที่คุณประดิษฐ์ฯ ของคุณจาก

ให้ชีวิตคู่กันมาได้ไม่เกิดเดือน ทั้งคู่ยอมรับว่ายังสิ่งที่ต้องปรับตัวเข้าหากัน “ ใจก็เป็นคนโนรีเคนติก ทุกวันครบรอบหรือโอกาสพิเศษเขาก็จะมีเชอร์รีไฟร์สให้จีบตลอด และเขามีเมเดယาจันการแสดงออกถึงความรักที่มีให้เจ็บ บุคลิกเขากู เมื่อเป็นคนง่ายๆ แต่จริงๆ แล้วยาก กำราบง่ายดีเขาก็แค่ดันอนาคตเพียงพอ ถ้าหัวมีอะไรเดริมไว้ให้ แต่ในทางปฏิบัติคือถ้าเห็นอย่างหนึ่งหรือเมื่อถึงเวลาอน เขายังต้องให้ดันอนาคตเพียงพอ ถ้าหัวมีอะไรเดริมไว้ให้ แต่ในทางปฏิบัติคือถ้าเห็นอย่างหนึ่งหรือเมื่อถึงเวลาอน เขายังต้องให้ดันอนาคตเพียงพอ

“ สำนักงานนี้ต้องเข้าใจว่าจีบอยู่ในวัยทำงาน เนื่องจากกับงานและทำให้ได้กับตำแหน่งที่เนียร์ แบบวนเดเมเนเจอร์ ของเคลียร์ เดอะ โน โน ได้ ในเครื่องบินวิชัพ ชีเซ็ตได้ เราก็ต้องส่งเสริมให้เข้าได้ทำในสิ่งที่รัก ถึงจะไม่ร่วมเย็นอย่างที่คิดไว้ แต่เมื่อเขามีความสุขดีรับ ”

“ ห้องนอนนี้คือทุกแห่งมุ่งในชีวิตของผู้ชายคนนี้ ‘เดริมคุณคุณวงศ์’ ”

